

БАЛЕГАРИ НЕ ВЈЕРУЈУ СРЕЋИ

Иако сам имао идеју да напишем чланак о „прогресу“ и свим новијим дешавањима што као главни садржај имају музику, како би вам приближио читав свијет умјетности, ипак сам се одлучио да урадим нешто сасвим друго што има везе са свима вама који будете читали ову страницу

часописа „Кактус“. Зашто? Једноставно, из некаквог бунта према свему ономе што нас окружује и што је саставни дио наших личности. Из тог разлога овај чланак посвећујем свим оним заборављеним херојима прошлости који су својим животним радом и оствареним дјелима иза себе оставили огроман траг у глобалној култури како Балкана, тако и читавог свијета који нажалост, заједно са свим путницима све више и више понире у бездан из којег ускоро неће бити излаза.

Некада велики и цијењени музички извођачи који су палили и жарили препуне хале, сада су приморани, како би зарадили

корицу хљеба, на беспоносно и крајње неинспиративно тезгање по којекаквим рупама, падајући у сјену нових покрета и пројеката самосталних и групних извођача, стваралаца електронске музике, „new wave“-а, турбо фолка и других музичких праваца, који су дио свеукупног пројекта уновчавања музичке вриједности и деградације свега онога што иоле вриједи. Сви добро знамо да је филм зашао у такву сферу још у 80-им годинама прошлог вијека, а за књигу не треба уопште трошити ријечи, само се запитајте, када сте задњи пут прочитали неку добру литературу?!

Многи критеријуми данас су пољуљани, испачени и у неку руку болесни, јер није више у питању љепота музике, нити квалитет извођења неке нумере, битно је да је то комерцијално, да доноси паре, да је „In“ и на крају, најважније је да се уз ту, „нову“ музику, може скакати унаоколо до изнемоглости напуцан као „света земља“ ко зна чиме.

Због тога, нестаје осјећај за лијепо, као и жеља за хедонизмом, који је у бити сваког човјека! Постајемо странци, отуђујемо се сами од себе, под притиском цјелокупног друштвеног поретка, док је ту умјетност, на првом мјесту музика, само инструмент за манипулацију. Јер музика је изгубила свој основни и

првобитни смисао, а то је изражавање и испољавање емоција, какве год да су оне! Признаћете да већина нас тек када је у кући може да ужива у музици коју воли, јер вани, у кафанама и клубовима, врте се стално иста срања испирајући нам мозак! Поставићу једно питање: Колико вас пјесама, да кажем, „погоди“ вани у граду, било гдје? Једна или двије, је л’ да?! Хех, како у томе да пронађемо сами себе? Јеби га, никако, старац! Никако!

Можда је све ово што ја говорим субјективно, можда и лупам глупости, али мислим да у свему овоме има истине, наравно у супротном не бих ни писао такво нешто. Из тог разлога надам се да ће се бар један дио вас који прочитате овај чланак пронаћи у овим изнијетим чињеницама. Уосталом, како је то Штула добро рекао у свом НЕДЈЕЉНОМ

КОМЕНТАРУ: „А, ја, ја немам дара, забрањено је да се одговара!“ Јер ја бих још рекао много ствари, онако како ја то знам, ал’ јеби га, то би онда била плувачина велике већине људи, било би безвезе! Зато остајте ми добро, поздрав:

Stay cool, stay rock’n’roll!

М. С.